

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2777/2024-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužitelja Srđana Vitas, Pavlovac, Matije Gupca 43, OIB: 92401460184, zastupanog po punomoćniku Krunoslav Markovinoviću, odvjetniku u Bjelovaru, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupanog po punomoćniku Branimiru Ivekoviću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 20. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, zamjenice punomoćnika tužitelja Dore Markovinović, odvjetničke vježbenice i zamjenice punomoćnika tuženika Paule Kiš, odvjetnice, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odredba 3. (treće) Naknada iz Ugovora o kreditu broj 718-50-3915140 od 9. veljače 2007. godine, zaključenog između tužitelja Srđan Vitas (OIB 92401460184), Pavlovac, Matije Gupca 43, kao korisnika kredita i Raiffeisenbank Austria d.d. (OIB 53056966535), Zagreb, Magazinska cesta 69, kao kreditora, a koja glasi „3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“ utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, da tužitelju Srđanu Vitasu, Pavlovac, Matije Gupca 43, OIB: 92401460184, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.163,09 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 750,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključio je sa tuženikom kao kreditorom, Ugovor o kreditu broj 718-50-3915140 od 9. veljače 2007., kojim tuženik odobrava tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 30.745,17 CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseca. Člankom 3. Naknada, predmetnog Ugovora, ugovoreno je da Kreditor sada tuženik naplaćuje od korisnika kredita sada tužitelja 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita. Suštinski, radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati, odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Spornim člankom Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita od strane tuženika, koja je tužitelju naplaćena jednokratno u iznosu od 3,30 % od iznosa kredita, i to prije isplate, odnosno za taj iznos je tužitelju manje isplaćen kredit. Ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca, i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Iz navedenog proizlazi da je i ugovorna odredba kojom je ugovoreno pravo tuženika da od tužitelja naplati naknadu u iznosu od 3,30 % od iznosa kredita, tzv. naknada za obradu kredita, nepoštena, a slijedom toga i nišetna. O navedenoj odredbi ugovora uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju ponuđeno po principu uzmi ili ostavi na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelju nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u svezi sa postupkom odobrenja kredita. Ni na koji način nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena odnosi. Odredba članka 3. ugovora je protivna načelu savjesnosti i poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje tuženika za ekstra profitom) obveza. Nameće se zaključak kako takva odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te dužnosti njihove suradnje i zabrane zlouporabe prava. Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi nišetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Navodi kako u konkretnom se slučaju radi o jasnoj i preciznoj odredbi koja kao takva ne može biti nišetna niti tužitelj može osnovano tvrditi da mu ista nije bila poznata. U vrijeme kada je potpisan Ugovor o kreditu 2007. nije bio na snazi niti jedan propis koji bi obvezao kreditora da dodatno obrazlaže naknadu za korištenje kredita. Takva obveza za banke je nastupila tek stupanjem na snagu izmjena i dopuna Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/15 na dan 25.9.2015), slijedom čega je potpuno jasno da tuženik u konkretnim slučaju nije postupao protuzakonito. Tužitelj, osim što paušalno iznosi mišljenje da odredba čl. 3. Ugovor o kreditu uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, niti ne pokušava obrazložiti na što se ta navodna neravnoteža odnosi, slijedom čega takve navode treba u potpunosti zanemariti. Tužiteljev navod kako je

sporna odredba umetnuta u Ugovor o kreditu te da ga Tuženik nije upoznao sa sadržajem iste je u potpunosti neprimjerena i apsurdna. Radi se o potpuno jasnoj odredbi na temelju koje se ulazna naknada može veoma lako izračunati te bi sukladno ovakvom stavu, tužitelj mogao osporavati bilo koju odredbu Ugovora o kreditu neovisno o jasnoći i precizno iste. Ističe kako je ugovor o kreditu solemnizirana isprava, koja je kao takva bila jasno istumačena tužitelju od strane javnog bilježnika, slijedom čega je nesporno kako je tužitelj bio upoznat s činjenicom da je obvezan isplatiti naknadu koja je jasno navedena na prvoj stranici Ugovora o kreditu. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama. Kasnije tijekom postupka osporava tužitelju svojstvo potrošača.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (stranica 4 – 8 spisa), presudu ovoga suda posl.br. P-5392/2020-45 od 21. travnja 2022. (stranica 9 – 19 spisa), dio presude Županijskog suda u Zagrebu posl.br. GŽ-2307/2022-2 od 19. listopada 2022. (stranica 20 spisa), potvrdu tuženika o naplaćenju naknadi za obradu kredita od 11. srpnja 2024. (stranica 59 spisa) te proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke (stranica 97 spisa).

4. Među strankama nije sporno da su one dana 9. veljače 2007. sklopile Ugovor o kreditu broj 718-50-3915140. Nije sporno niti da je člankom 3. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade u visini 3,30 % iznosa kredita, a koja je naplaćena u iznosu od 4.606,21 kn. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporno je i tužiteljevo svojstvo potrošača.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

6. Odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu određeno je da se naknada u iznosu od 3,30 % iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

7. Iz potvrde tuženika od 11.7.2024. razvidno da je prilikom isplate/korištenja 12.2.2007. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 4.606,21 kn te da je ista naplaćena na način da je ustegnuta od iznosa kredita.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja. Tužitelj je iskazao kako je 2007. sa tuženikom sklopio ugovor o kreditu radi kupnje novog vozila marke Opel astra GTC koje je pronašao u autokući Rajković u Bjelovaru. Spomenuta autokuća mu je ponudila sklapanje ugovora o kreditu upravo sa tuženom bankom, odnosno on nije izabrao tu banku, a niti ponuđene uvjete kredita. Rečeno mu je da ode u banku radi potpisa ugovora, što je on i učinio te je to zapravo sve od njegove suradnje sa bankom. Radilo se o poslovnici u Bjelovaru, nitko mu u banci, a niti u autokući nije spominjao obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, visinu te naknade te za što bi banka eventualno koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. Da uopće postoji obveza plaćanje te naknade uočio je 2015. kada je pokrenuo postupak radi pretplate anuiteta, obzirom da je ugovor u valuti CHF. Ne zna na koji način mu je naknada naplaćena, odnosno da li mu je ustegnuta od ukupnog iznosa kredita ili ju je platio zasebno, budući da sa sredstvima od kredita nije imao ništa jer su ta sredstva prebačena na račun autokuće. Njega je u banci dočekao unaprijed pripremljen

ugovor, kojeg je došao samo potpisati. Na pitanje gdje je radio u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu te da li je imao ikada obrt ili slično u svom vlasništvu, iskazuje kako je u to vrijeme bio zaposlen u tvrtki Prima d.o.o. u Bjelovaru, a kasnije je odselio u Njemačku gdje radi u jednoj radionici kao mehaničar. Nikada nije imao obrt u svom vlasništvu.

8.1. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 3. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada u postotku od ukupnog iznosa kredita koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“ pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim

sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

11. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 3. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada prilikom prvog korištenja kredita i to u visini od 3,30 % od iznosa kredita, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 4.606,21 kuna te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Prema mišljenju suda predmetna odredba je jasno napisana u smislu članka 85. ZZP, jer je omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (3,30 % od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o jasno napisanoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba Ugovora kojom je visina naknade za odobrenje kredita propisana u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita nedvojbeno nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za korištenje kredita i visini te naknade. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelja obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za korištenje kredita u visini od 3,30 % iznosa kredita. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu

ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužitelju razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

12. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za korištenje kredita i to u visini od 3,30 % iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

13. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji osobnog vozila marke Opel astra gtc, a iz iskaza tužitelj proizlazi da je vozilo koristio za svoje potrebe te da nije

imao obrt u svom vlasništvu. Tužitelj je isti zaključio kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovom zanimanju, odnosno njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

14. U odnosu na podnesak tužitelja zaprimljen u spis dana 7. srpnja 2026. i u njemu sadržane daljnje navode, valjalo napomenuti kako je čl. 299. a st. 3. ZPP propisano da se stranka može na navode protivne stranke pravodobno očitovati i bez poziva suda tako da njezin podnesak bude dostavljen sudu i protivnoj strani najkasnije osam dana prije sljedećeg pripremnog ročišta ili ročišta za glavnu raspravu. Nadalje, odredbom čl. 299 a st. 4. ZPP propisano je kako podneske koji su predani protivno odredbi iz stavka 2. istoga članka sud neće uzeti u obzir. Iznimno, stranka može tražiti da ih sud uzme u obzir ako ih bez svoje krivnje nije mogla podnijeti pravodobno ili ako njihovo uzimanje u obzir ne bi dovelo do odugovlačenja postupka. Ročište za glavnu raspravu ovoj pravnoj stvari određeno je za dan 20. srpnja 2026., dok je podnesak tužitelja zaprimljen u spis dana 7. srpnja 2026. sud zaprimio navedenog dana, a tuženik navedeni podnesak (koji mu je otpremljen 10. srpnja 2026.) do zaključenja glavne rasprave (koja je zaključena 20. srpnja 2026.) nije zaprimio. Dakle, protivna strana (tuženik) navedeni podnesak nije zaprimio prije ročišta za glavnu raspravu održanog 20. srpnja 2026., slijedom čega navodi tužitelja sadržani u istom podnesku nisu niti uzeti u obzir temeljem izričite zakonske odredbe sadržane u čl. 299 a st. 4. ZPP koja propisuje takav način postupanja suda. Pritom se napominje kako se ne radi o iznimci propisanoj u drugom dijelu zakonske odredbe iz čl. 299 a st. 4. ZPP, odnosno tužitelj nije dokazao da isti podnesak bez svoje krivnje nije mogao podnijeti pravodobno (dakle, na traženje stranke pri čemu ona mora dokazati da nema krivnje na njezinoj strani). Pritom valja napomenuti kako se prilikom zakonskog roka iz odredbe čl. 299 a st. 3. ZPP (dostava podnesaka sudu i protivnoj strani najkasnije osam dana prije sljedećeg pripremnog ročišta ili ročišta za glavnu raspravu) mora voditi računa i odredbi čl. 143.c st. 2. ZPP kojom je propisano da sud putem informacijskog sustava šalje adresatu u njegov sigurni elektronički poštanski pretinac pismeno, koje adresat mora preuzeti u roku od 15 dana od dana kad je pismeno pristiglo u njegov sigurni elektronički poštanski pretinac, inače nastupaju posljedice iz stavka 5. ovoga članka. Dakle, u obzir se mora uzeti i da adresat kojem sud u njegov sigurni elektronički poštanski pretinac šalje pismeno ima rok od 15 dana od dana kad je pismeno pristiglo u njegov sigurni elektronički poštanski pretinac da ga preuzme, a u ovom slučaju tuženiku je pismeno od strane suda otpremljeno 10. srpnja 2026. pa tuženiku u vrijeme zaključenja glavne rasprave (20. srpnja 2026.) još teče zakonski rok od 15 dana za njegovo preuzimanje. Uostalom, tužitelj je svoje navode iz tog podneska mogao iznijeti na glavnoj raspravi održanoj 20. srpnja 2026.

14.1. Podredno, čak i da je navedeni podnesak uzet u obzir, valja napomenuti kako nije bilo uvjeta za preotvaranje glavne rasprave jer u tom podnesku tužitelj ne ističe nikakve nove navode u odnosu na one iznijete u ranijem tijeku postupka.

15. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP. Tužitelju je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 2.7.2024. u

iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 20.1.2026. i 20.7.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Za svaku navedenu radnju tužitelju je priznat PDV po stopi od 25%. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

15.1. Tužitelju nije priznat trošak sastavljanja podneska od 7. srpnja 2026. iz razloga navedenih u prethodnom odlomku ove presude (podnesak nije uzet u obzir). Nije mu priznat niti trošak sastavljanja podneska od 7.5.2024. kojim izjavljuje prigovor na rješenje o sudskoj pristojbi te podneska od 14.5.2024. kojim izjavljuje žalbu na rješenjem kojim je odbijen kao neosnovan njegov prigovor na rješenje o sudskoj pristojbi, budući da tužitelj niti sa prigovorom niti sa žalbom nije uspio (žalba tužitelja je odbijena kao neosnovana rješenjem višeg suda) pa je stoga riješeno kao u toč. III. izreke ove presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-110,00 EUR
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-66e34**

Kontrolni broj: **09efd-5faab-71db4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.